

ISCTE-IUL Instituto Universitário de Lisboa

Lisszabon – Portugália

Másodjára fordult elő velem, hogy Erasmusra adtam a fejem. A BA képzésem alatt volt szerencsém egy fergeteges szemesztelt eltölteni a Padovai Egyetemen, Olaszországban. A hazajövetelem után nem sokáig tudtam egy helyben ülni, egy évvel később beadtam a jelentkezésemet a mesterképzés első félévére, ezúttal a lisszaboni ISCTE-IUL egyetemre, Portugáliába.

Az ösztöndíjat annak rendje és módja szerint el is nyertem és 2016 forró nyarának napjaiban hozzá is láthattam a szervezéshez. Az első és legfontosabb, ami egyből hidegzuhanyként ért a kánikulában, hogy a lisszaboni lakáshelyzet rendkívül kaotikus, akárcsak Budapesten, a portugál fővárosban is túl vannak árazva az apartmanok, nagyon nehéz jó lakást találni jó áron és jó helyen, ráadásul a külföldi diákok indulnak a legnagyobb hendikeppel a lakáskeresés terén. Általános jelenség hogy a külföldieknek drágábban adják ki a lakásokat, melyek nem ritkán nem felelnek meg a fényképeken látható állapotoknak, továbbá sok direkt diákokra szakosodott lakásfejvadász oldal (pl:Uniplaces) próbálja elhitetni velünk a lehető legjobbat olyan apartmanokról, melyeket a szerződés megkötése után (mely online történik a kiutazás előtt) már nem, vagy csak nehezen mondható fel. Igazából jó módszer nincs lakást találni, talán a legszerencsésebb, ha volt kint élő diákokat kérdezünk meg a helyzettel kapcsolatban, vagy ha vannak kinti ismerőseink, akik segíthetnek. Ezzel kapcsolatban azonban megjegyzendő, hogy a helyzet valószínűleg évről évre kaotikusabb lesz, hiszen Lisszabon egyre kedveltebb helyszíne mind az erasmus diákoknak, mind a turistáknak.

Én nagy szerencsével, az első Erasmus ösztöndíjam alatt megismert portugál barátaim segítségével találtam lakást, közel az egyetemhez, azonban távol a belvárostól, viszont jó megközelíthetőséggel a Camp Grande metrómegálló környékén, egy lakótelepen (leginkább Zugló és az Őrs Vezér teréhez hasonlatos környék.)

A kezdeti nehézségeket letudva nagy lelkesedéssel vetettem bele magam szeptember első heteiben az egyetemi életbe. Az ISCTE-IUL nem tartozik a legnagyobb egyetemek közé, ennek ellenére a campusa rendkívül jól felszerelt és hallgatóbarát, kedves, segítőkész

személyzettel. Külön kiemelném az International Office-t ahol Christina Sobreira vezetésével a munkatársak a legnagyobb nyugodtsággal tudnak kezelni és megoldani bármilyen felmerülő problémát. Az órák kínálata viszonylag szűkös, és őszintén megvallva a tematika néha nem annyira érdekes. A legjobb módszer, valószínűleg az, hogy a háromból válasszunk legalább egy tárgyat, mely nagyon megfog minket és arra koncentráljunk. Ez az én esetemben *Anthropology:Portuguese Field Course* volt, ahol Miguel Moniz professzor vezetésével valóban egy olyan kurzust hallgathattam, ahol rengeteg tanultunk a társadalmi jelenségek antropológiai vonatkozásairól, köszönhetően annak, hogy Moniz tevékenyen próbált közösséget kovácsolni a tizennégyfős csoportból, (mely a kulturális különbségek ellenére végül sikerült is). Szinte minden héten mentünk terepre, valamint még egy önállóan teljesíthető városismereti lista (meglátogatandó helyek, kipróbálandó ételek-italok) is segítette az akultúrációt. Ezek mellett azonban az egyetemi órák, főleg a mesterképzéses órák többnyire este 18:00-22:00/22:30-ig tartanak. Ez számomra igen megterhelő volt, és jelentősen felborította az időbeosztásomat az egész félév alatt, tekintve hogy a barátaim nagyrésze a délutáni BA-s órákra járt, én pedig az estiekre és sokszor nehéz volt programot egyeztetni.

Az egyetem teljesítése egyébként nem nehéz, és hála istennek eléggé interaktív, egy kurzusra szinte mindig több követelmény van (csoportmunkás prezentáció + önálló beadandó + vizsga). Az órai megjelenést viszont szigorúan veszik, mindenkinek minden alkalommal, chipkártyával kell becsekkolnia az előadásra.

Ha már nehézségekről beszélünk, már előzőleg is kiemeltem, és most is hangsúlyosan sérelmezek, hogy a magyar oktatási rendszer mennyire nem áll flexibilisen az Erasmus ösztöndíjasokhoz. Általános jelenség hogy az itthoni egyetemek elvárják hallgatóiktól, hogy egyszerre teljesítsenek odakint és az otthoni egyetemen is, valamint párhuzamosan vizsgálózzanak mindkét helyen a vizsgaidőszakban. Ez semelyik másik országban sincs így, és igazságtalanság hogy a kint eltöltött idő jelentős részét arra kell szánni hogy az otthoni tárgyak követelményeit teljesítjük, abban az esetben ha nem akarunk csúszni tanulmányainkkal. Ennek tudomásul vétele az egyetemi vezetés és az oktatók részéről égető volna! Francia, Olasz vagy Német hallgatótársaim értetlenül álltak a helyzethez, hiszen az ő országaikban teljes értékű félévnek számítják a kint hallgatott szemesztert.

További hátulütő volt, ez azonban már nem a hazai oktatási rendszer hibája, hogy (az egyébként legmagasabb finanszírozási kategória szerinti) 450 Euró/hónap nem igazán elég a lisszaboni életre. Mivel egy fővárosról beszélünk, így sok minden jóval drágább mint vidéken, és a pénz elég hamar elfogy, főleg ha az ember bulizni, éttermekbe, szörfözni jár (egyszóval kipróbál dolgokat). Mindenkinek ajánlom, hogy fontolja meg, anyagilag mennyit tud erre pluszban rászánni, ugyanis extra költségek egészen biztosan lesznek!

Végezetül azonban, hogy újra lelket öntsek és felcsigázzak mindenkit aki lisszabonba pályázik, leszögezendő hogy a világ egyik legjobb fővárosáról van szó, ahol az ember egyszerre tapasztalhat meg többféle kultúrát, a tradicionális portugáltól a volt gyarmatok bevándorlóitól keresztül az újonnan kialakult városi szubkultúrákig bezárólag. Kint létem alatt végig azt éreztem, hogy egy lüktető nagyvárosban vagyok, mely ráadásul éppen jelentős átalakulásokon megy keresztül, melyeket együttesen befolyásolnak a többnemzetiségű városnegyedek valamint a turizmus egyre növekvő hatása. Ezek mellett az időjárás már-már túl jó, folyton süt a nap és az év minden szakában rengeteg szabadidős lehetőség várja a város lakóit. Persze nem minden a fővárosról szól, és az Erasmus jócskán túlmutat azon, hogy félévet csak egy helyen töltsünk. A közelben egy órányi útra vannak szörfparadicsomok, strandok és túrázásra alkalmas nemzeti parkok, csakúgy, mint több százéves történelmi városok, (Coimbra, Évora, Óbidos, Porto, Nazaré, stb.) arról nem is beszélve, hogy az ország szigetei, az Azori szigetek és Madeira is könnyen és olcsón megközelíthetőek a fapados légitársaságokkal!

Végezetül én arra bátorítanék mindenkit, hogy vágjon bele, és ha már kint van, menjen el azokra a helyekre, amelyek igazán egyedivé teszik Lisszabont! Szálljon fel a 28-as villamosra, vagy másszon be az elhagyatott Monsanto étterem romjai közé! Menjen el enni a Santa Rita étterembe olcsó, de finom portugál kajákat, vagy féllegális kínai lakáséttermek egyikébe a Martim Moniz-on, aztán vegye az utat Alfamába egy Fado estre, vagy akár az Estébe, a magyar szórakozóhelyre, ahol mindig hallhat hazai szót!

A lényeg az, hogy töltsd ki a jelentkezési papírt, add be, nyerd meg, MENJ ÉS CSINÁLD! Megéri bármi áron, hiszen ez az, amire egész életedben emlékezni fogsz!

Somody Zoltán

KRE-BTK Pszichológia MA I.

2017.02.01

zoltan.somody93@gmail.com